ఫ్యూజ్

నిశిరాత్రి.

ఎనిమిదిగంటలు కావొచ్చు.

ఆ సందు ముందు ఆగి ఎదుటికి చూశాను. ఆ సందంతా చీకటిగా వుంది. వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

దూరంగా చీకటిని చీల్చుకుంటూ వెన్నెల బంతిలా రైలు కన్ను ఒకటి రైలుపట్టాలమీదుగా నా మీదకు కొంత దూరం పరుగెత్తుకొని వచ్చి తర్వాత ఏమనుకుందో ఏమో మలుపు తిరిగి స్టేషన్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది.

సందులో చీకటి చెక్కుచెదరకుండా నిలబడి వుంది గంభీరంగా, ఉదాసీనంగా.

'వెధవన్నర వెధవ!... వెధవ సందు. ఈ సందులో తగలెట్టుకోకపోతే కొంప మరోచోట తగలెట్టుకుని ఏడవకూడదూ-' అని గట్టిగానే తిట్టాను ఎదురుగా లేని స్నేహితుడ్ని ఎదురుగావున్న సందుతో కలిపి.

సందు మొదట్లో ఓ మురిక్కాలువ వుంటుంది. ఈ చీకటిలో అదెక్కడ వుందో అర్థంకావడంలేదు. ఈ మధ్య కాలంలో దాని విస్తీర్ణం మరింత పెరిగే వుంటుంది. ఎందుకంటే ఈ దేశంలో మురికి తగ్గుతుందన్న ఆశ లేదుకాబట్టి!

జాగ్రత్తగా చంద్రమండలం మీద కాలుపెట్టిన మొదటి మానవుడిలా రెండడుగులు వేశాను. చదువుకొనే రోజుల్లో ఆడిన ఆటలన్నీ ఓసారి ధైర్యంకోసం మననం చేసుకుని యోహన్నన్‌లా ఎగిరి దూకాను. అయినా చెప్పు చివరిభాగం కాలువలోనే పడింది.

ఈసారి నా స్నేహితుడ్ని బూతులు తిట్టాను.

నా స్నేహితుడు- పాండు- రెండంగుళాల ఎత్తుమడమల బూట్లు వేసుకుని, అంగుళం ఎత్తు పెంచిన రాబర్టుక్లైవ్ లాంటి జుత్తుతో మెరసి ఐదున్నర అడుగుల మనిషి. ఇంకా వాడ్ని ఏ ఆడపిల్లా వరించలేదు గాబట్టి వాడు ఆడింది ఆటగా, పాడింది పాటగా వుంది వాడి జీవితం. వాడి అందానికి ఈ పట్నంలోనే ఉద్యోగం, స్వంతయిల్లూ వున్నప్పటికీ ఈ సందులో ఓ గది అద్దెకు తీసుకున్నాడు తన వ్యక్తిగత అవసరాల కోసం. ఆఫీసు పనిమీద పట్నం వచ్చినప్పుడల్లా ఈసందులోని వాడి గదే నాకు శరణ్యం. చెప్పు నేలకురాస్తూ కొంతదూరం నడిచాను.

ఈ సందు చూసినాక జనాభా పెరిగిపోతున్నదన్న నిజాన్ని నమ్మటం శక్యంగాని పని. ఆ సందులో వున్నవి నాలుగే యిళ్ళు- అవీ దూరం దూరంగా,

ఆనంద్ కుమార్

ఆ సందులో-

గుడ్లను బయటకు పీక్కుని చూద్దామన్నా కానరాని ఆ చీకటిలో-

సర్కస్ ఫీట్లు చేస్తూ, గెంతుతూ ఓ రెండుమూడు నిమిషాలు నడిచివుంటాను.

అప్పుడు వచ్చింది వాడి గృహరాజం.

ముందున్న మూడు మెట్లనీ ంతులోనే ఎక్కి వరండా చివరి నడిచాను. ఆ ఇంట్లో నాలుగు లున్నాయి. మధ్యలో పెద్ద వరండా. టువేపూ, యిటువేపూ రెండుగదులు. ఎడమవేపున వున్న చివరిగది వాడిది.

గది ముందు ఆగాను.

అక్కడ దూరంగా వున్న ఓ మేడలోంచి దారినపోయే దానయ్యమీద.... కాదు కాదు.... గదిముందాగిన దానయ్యమీద తన కటాక్ష వీక్షణాలు ప్రసరించేసిందో దీపకన్య.

గదికి తాళం వేసివుంది

జేబులో చేయిపెట్టి వెతికాను

ఓ పదిపైసలబిళ్ళ దొరికింది.

జాగ్రత్తగా తాళపు రంధ్రంలోకి పదిపైసల నాణెం మూల జొప్పించి తిప్పాను. విచ్చుకుంది తాళం.

తలుపులుతీసి గదిలోకి వెళ్ళాను.

మిగతా మూడు గదుల్లోని పక్షులు యింకా గూళ్ళకు చేరుకోనట్లుంది.

హుషారుగా ఈలవేసి నా చిరాకు మరచిపోవడానికి ప్రయత్నించాను. ఈలవేస్తూ గదిలోని లైటువేశాను.

'మా పాండురంగారావుకి పాండురోగం ఎందుకురాదా?' అనేది నన్ను వేధించిన అనుమానం. గదిలో కనీసం ఓ ముప్పయైనా బీరు సీసాలు...ఖాళీవి... చిందరవందరగా పడేసి వున్నాయి. చెప్పొద్దూ.... నాకు కోపం వచ్చింది.

ఖాళీ బీరుసీసాలన్నింటినీ భ ద్రం గా దాచుకొనే వెధవని వీడ్నే చూశాను. కనీసం ఈ బీరు బాటిళ్ళను మధ్యకు తెగ్గోసి గ్లాసుల్లా ఉపయోగించడం కూడా తెలీని అధమాధముడు. బీరుబాటిళ్ళను మోసుకుని వచ్చిన కాగితం సంచులూ చిందరవందరగానే పడున్నాయి తమ బ్రాందీషాపు పేరును ఆగంతకునికి విశదపరుస్తూ.

నాలుగ్గోడలకూ భారతదేశంలోని గ్రామ సౌందర్యాలన్న పేరుతో అమ్మాయిలు బింకంగా గోచీలు పెట్టుకుని, పెట్టుకోకుండానూ కాలండర్ల మీద నిలబడి నన్ను చూసి ఫక్కున నవ్వారు.

'నెవర్ మైండ్ గర్ల్స్... హౌ ఆర్ యూ?' అని పలుకరించి కిటికీతలుపులు తెరిచాను.

మలయ సమీరుడు 'హలో' అన్నాడు.

గదిలోవున్న వేడి వేడి గాలి, దానితో పాటున్న ఓ విధమైన చెత్త వాసనా క్రమ క్రమంగా పలుచబడుతున్నాయి.

కిటికీమీద ఓ పియర్స్ సబ్బు పడవేసి వుంది. పాంటూ, షర్టూ తీసి గోడకు తగిలించాను. క్రింద ఓ రెండు దుప్పట్లు పరిచివున్నాయి. నేలమీది దుమ్మును అక్కడే పడివున్న టవలుతో కాస్త దులిపాను. సబ్బు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళి '....ఎన్నాళ్ళు నా బ్రతుకు దిగులుతో రేబవలు....' అని 'కూనిరాగం తీసుకుంటూ పంపుదగ్గర మొహం కడుక్కున్నాను.

లోపలికి వచ్చింతర్వాత జేబురుమాలుతో మొహం తుడుచుకుని దుప్పటిమీద విశ్రమించాను.

ఎదురుగా కాలండర్లోని అమ్మాయి అచ్చం 'హెల్లీ'లా వుంది. ఆ పేరు తల్చుకున్నప్పుడల్లా నాకు నేనే గిల్టీగా ఫీలవుతాను. ఆ అమ్మాయిని నా కౌమార్య దశలో ప్రేమించానని నా అనుమానం కాని ఇప్పుడా అమ్మాయి నా స్నేహితుడ్ని ఒకడ్ని చేసుకుంది. అందుకనే నాకేదో కాస్త యిదిగా వుంటుంది. లేచి కాలెండరును గోడవేపుకి తిప్పి లైటు ఆర్పివేశాను. తలుపులు తెరచివుంచే దుప్పటి మీద నిద్రకుపక్రమించాను.

నాకు నిద్ర పట్టడంలేదు.

దోమలు తెగ కుడుతున్నాయి.

గదిలో ఫాను లేనందుకు .

పాండురంగారావుని మళ్ళీ బూతు

సారి సత్కరించాను.

నిద్రాదేవి నన్ను ప్రేమించనంది.

ఛీ- వెధవజీవితం- సుఖంగా నిద్రపోవడానిక్కూడా నోచుకోలేదు.

ఉస్సురుమన్నాను.

అంతలోనే ఉలిక్కిపడ్డాను.

గదిలో మల్లెపూలవాసన. ఎడంలో ఒయాసిస్సులా ఎక్కడిదీ సుగంధం.

ఎవరో కిలకిల నవ్వారు.

నా నాడులన్నీ బిగుసుకుపోయాయి. కలగాని కనడంలేదుగాదా నేను!

భ్రాంతి కాదుగదా!

గాజులు గలగలమన్నాయి.

కాదు! కల కాదు!

ఒక్క ఉదుటున లేచి లైటువేశాను.

నల్లనిదైనా చక్కనిదే. నవ్వుతున్నప్పుడు బుగ్గల్లో సొట్టలు.

అంతవరకే చూడగలిగాను.

నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. మొహమంతా కళ్ళే అయినాయి. గబుక్కున గదిలోనుండి బయటకు పరుగెత్తబోయింది. చేయి పట్టుకుని లోపలకు లాగి తలుపులకడ్డం నిలబడ్డాను.

ఆమె కళ్ళల్లో భయం.

ఎవ్వరవీవు భీతహరిణేక్షణ....?

ఆ అమ్మాయిలో వణుకు. గులాబీ రంగు వాయిల్ చీరె. గులాబీరంగు జాకెట్టు. ఏ స్కూలు యూనిఫాం అయుండొచ్చు చెప్మా?

పెదిమలు విల్లులావున్నాయి. క్రింది పెదిమ అదురుతున్నది.

అంబాసిడర్ కారులోని అమ్మడ్ని బందిపోటు దొంగలు అడ్డగించినప్పటిలా వుందా అమ్మాయి.

'ఎవరు నువ్వు? నీ పేరేమిటి?' అని అడిగాను.

'నువ్వెప్పుడొచ్చావురా?' అన్నాడు పాండు నా వెనుకనుండి.

గిరుక్కున వెనుదిరిగి చూశాను.

'అలా నిలబడకు! కాస్త ఆ పంట్లాం తొడుక్కుని ఇలా బయటకురా!' అన్నాడు వాడు.

అప్పటిదాకా నేను అండర్‌వేర్‌లో వున్నానన్న విషయం మరిచిపోయినందుకు సిగ్గుపడి పాంటు వేసుకున్నాను

'నువ్విక్కడే వుండు భాగీ! మరేం ఫర్లేదు. వీడు మనవాడే!.... నా స్నేహితుడు. ఈ ఊరుకాదు.... రారా సూరీ! అంటూ నన్ను బయటకు లాక్కెళ్ళాడు

'నా షర్టు....' అని నసిగాను.

'అలా వుండనీయవోయ్ అన్నాడు.

'అందులో డబ్బు....'

'ఎటూ పోలేదురా-' అని కసిరాడు

వాడిల్లు దాటి రెండడుగులు వేశాక 'కూర్చో!' అన్నాడు.

ఇసుక! ఎవరోయిల్లు కట్టించుకుంటూనికి పోసింది.

అందులో కూర్చున్నాం.

'సరియైన సమయానికే వచ్చావురా నువ్వు,' అన్నాడు పాండు సిగరెట్టు వెలిగించుకుని పాకెట్టు నావేపు చాపుతూ

'ఎఫైర్....'

'అవును. కాని స్క్రాప్ చేద్దామని వుంది.'

'ఎవరీ అమ్మాయి?'

'ఎవరైతేనేం?.... ఇక్కడో స్కూల్లో పదోతరగతి చదువుకుంటున్నది.

'టీన్ ఏజ్....'

'ఈజిట్?' వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు పాండురంగారావు ఆ నవ్వు సిగరెట్టు వెలుతురులో కనీ కనపడనట్లున్నప్పటికీ పులి మీసం దువ్వుకుని లేడిపిల్లను చూచి నవ్విన కోరనవ్వులా వుంది.

'ఇంకొద్ది సేపట్లో మున్నాగాడు వస్తాడు. నాటకాలు వేసేవాడివి. కాస్త నీకో చిన్న ఛోర్షను. ఫెయిల్ కాకూడదు సుమా—' అన్నాడు విలాసంగా పాండు.

'ఏమిటది?'

'భాగ్యలక్ష్మి ప్రకరణంలో నువ్వు...' అంటూ మొదలెట్టాడు వాడు. ఇంతలో మున్నా వచ్చాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ప్రారంభమైంది నాటకం.

* * *

(రంగస్థలం పాండురంగారావు గదే. ఆ గదిలో ఖాళీ బీరుసీసాల మధ్య దుమ్ములో ముళ్ళజెముడు పొదలమధ్య మల్లెపూవులా ఆ క్రింద పరిచిన దుప్పట్ల మీద కూర్చుని వుంది భాగ్య.

సమయం రాత్రి పదిగంటలవుతుంది.

గదిలోకి వచ్చారు పాండురంగారావు, సూర్యం యిద్దరూను.

ఉలిక్కిపడి లేచి నిల్చుంది భాగ్య. ఆమె కళ్ళల్లో ఆందోళన, భయం.)

చూడు భాగీ! ఇందాకే పరిచయం చేశాననుకుంటాను. చేయలేదా?.... నా స్నేహితుడు సూర్యం ఆఫీసు పనిమీద ఈ వూరొచ్చినప్పుడల్లా ఈ గదిలోనే వుంటాడు అనుకోకుండా వూడిపడ్డాడు (అని పరిచయ వాక్యాలు పలికాడు పాండురంగారావు. రెండు చేతులెత్తి నమస్కారం పెట్టింది భాగ్య. ఆ సమయంలో పక్కనవున్న స్నేహితుడు పాండురంగారావు కన్నా, భాగ్యలక్ష్మి కన్నా, ఎన్నోరెట్లు పెద్దవాడిగా ఫీలై చిరునవ్వు నవ్వి హుందాగా ప్రతి నమస్కారం చేశాడు సూర్యం.)

'భాగీ! మావాడు చాలా మంచివాడు సుమా! ఇందాక నువ్వు వీడ్ని చూసి భయపడి వుంటావనుకున్నాను. కాని వీడంత మెత్తటివాడు లేడు. వీడ్ని 'మెతకసూరి' అని పిలిచేవాళ్ళం. నోట్లో వేలుపెట్టి చూడు, ఎంత సురక్షితంగా వుంటుందో!....' (అని గలగలా నవ్వేశాడు పాండురంగారావు. తన గుణగణాలు వాడు కీర్తించగా విని సూర్యం యింకా ఎంతగానో ఎదిగిపోయాడు. పెద్దమనిషి కళవచ్చేసిందాతని మొహంలో.)

'మరింతకీ ఈ అమ్మాయి నీ బాపతా? సూరి బాపతా?' (అని ఈ ప్రశ్న సూర్యం, పాండురంగారావుల యిద్దరి వెనుకనుండీ వినిపించింది. ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడి వెనక్కితిరిగి చూశారు. మున్నా! బలిష్ఠంగా వున్నాడు. కళ్ళు లోతుగా వున్నాయి. దట్టమైన కనుబొమలు, బ్రూస్‌లీ బనియనూ, నీలం రంగు గాబర్డిన్ పాంటూ, చేతిలో

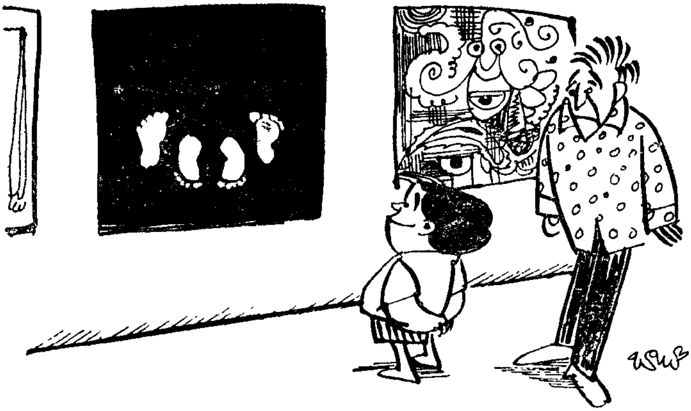

పనామా సిగారూ వున్నాయి. పాండు కంటే వయస్సులో పెద్ద.)

'అన్నయ్యా!' (అని ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు పాండు.)

'వామన్!' (అన్నాడు చిన్నగా సూర్యం.)

'మా అన్నయ్య.... వామనరావు' (అని గొణుక్కుంటూ భాగ్యవేపు చూశాడు పాండు.)

(సూర్యం, పాండు ఇద్దరూ తప్పుకుని వామనరావు అని పిలువబడుతున్న మున్నాకు దారినిచ్చేరు. లోపలకు నడిచి గదిలోని బీరుసీసాలవైపు, కాలెండర్లవైపూ తీక్షణంగా చూశాడు. ఓ ఖాళీ బీరుసీసాని గదిమూలకి బూటు కాలితో తన్నాడు. అది గోడకు తగిలి పగిలిపోయింది. తర్వాత రెండు చేతులూ నడుంమీద పెట్టుకుని పాండురంగారావు కళ్ళల్లోకి చూశాడు. పాండురంగారావు పిల్లిలా ముడుచుకుపోయాడు.

'ఇంతకాలం నేను విన్న మాటలన్నీ ఇలా నిజమౌతాయని కలలోకూడా అనుకోలేదురా పాండూ!' (అన్నాడు చివరకు వామనరావు.)

(భాగ్య భయంతోనూ సిగ్గుతోనూ కుంచించుకుపోయింది. వంచుకున్న తల పైకెత్తటంలేదు. కాలి బొటనవేలితో నేలమీద ఏవో గీతలు గీస్తున్నది. సూర్యం తలుపుకానుకుని బయటకు చూశాడు. మేడమీద దూరంగావున్న దీపకన్య నవ్వుల్ని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.)

'నువ్వెప్పుడొచ్చావు సూరీ?' (వామనరావు ప్రశ్న.)

'రెండు నిమిషాలుకూడా కాలేదు.' (సూర్యం జవాబు.)

'వీడిట్లా తయారవుతాడని కలలో కూడా అనుకోలేదు. నేను ఉద్యోగరీత్యా నాగపూర్‌లో వుంటున్నానా? నేను వచ్చి రెండు రోజులైంది. ఇంతవరకు వీడు ఆ ముసలిదాన్ని — మా తల్లిని వీడిట్లా

బాధపెట్టడం నాకెట్లా వుంటుందో నువ్వే చెప్పు సూరీ? వెదికి వెదికి ఈ రోజుకి ఈ గది పట్టుకున్నాను. ఇక్కడ ఓ వైపు బీరు సీసాలూ, మరోవేపు ఆడ పిల్లా! వీడి బ్రతుక్కి అర్థం యిదేనన్న మాట.... (అంటూ వామనరావు వాళ్ళిద్దరివేపూ నిరసనగా చూశాడు.)

(అప్పుడు తలెత్తి చూసింది భాగ్య. మొహం దెబ్బతిన్న తాచుపాములావుంది. మనిషిలో ఏదో నిశ్చయం, ధైర్యం....!)

'నేను.... నేను.... బజారుమనిషిని కాను. నేనూ, పాండూ ప్రేమించుకున్నాం. ఆయన నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు.' (ఆవేశంగా అంది. మాటలు గబగబా మాట్లాడేసింది. ఆగిపోతే మళ్ళీ మాట్లాడే అవకాశం దొరకదేమోనన్న ఆదుర్దాతో మాట్లాడేసింది.) (తనమాటలు యింకా పూర్తికాకుండానే మధ్యలో త్రుంచివేయబడినందుకు ఆశ్చర్యపోయాడు వామనరావు. వడదెబ్బ తగిలినట్లు మొహంపెట్టాడు.)

'ప్రేమా?.... పెళ్ళా??.... ఎవరికీ?- మా తమ్ముడికా? నాకింక పెళ్ళి కాకుండానే?- మరి నీ కులం యేమిటి? నీ అంతస్థేమిటి? అన్నీ ఆలోచించావా? లేకపోతే ఇదేమన్నా క్రీ. శ. రెండువేల సంవత్సరమని అనుకుంటున్నావా? అయినా ఎవర్నిబడితే వాళ్ళని చేసుకోవాల్సిన గతీ, అవసరమూ మావాడికేం పట్టలేదు. (అని కోపంగా అనేశాడు వామనరావు.)

'అన్నయ్యా!' (నెమ్మదిగా అన్నాడు పాండురంగారావు.)

'నోర్మూయ్ - నువ్వు నాకేమీ చెప్పనవసరంలేదు. ఇంతకాలం మనల్ని పెంచిన అమ్మ మొహం చూసేనా నువ్వు నోర్మూసుకోవాలి. ఈ ముసలితనంలో ఆమెనిలా బాధపెట్టడానికే ఆమె నిన్ను కన్నదేమో?....ఛీ....ఛీ...' (అని ఛీత్కారం చేశాడు వామనరావు. అతగాడి కళ్ళకే మనుషుల్ని దహించే శక్తివుంటే ఆ చూపులకు భాగ్య, పాండు యిద్దరూ దగ్ధమై వుండేవారు.)

'నువ్వయినా చెప్పు సూరీ! వీడి ప్రవర్తన....!.... ఎంతటి స్థితికి వచ్చింది మా కుటుంబం!' (అని వెనక్కి తిరిగి గోడకు వేలాడదీయబడిన కేలండర్ల వేపు చూస్తున్నాడు వామనరావు.)

(సూర్యం గొంతు సవరించుకున్నాడు. చెప్పాలా, వద్దా అన్న సందేహం అతడ్ని మాట్లాడనివ్వటంలేదు. ఓసారి దగ్గాడు. దూరంగావున్న దీపకన్య వేపు చూశాడు. చివరికెలాగో మాట్లాడాడు.) చూడమ్మా! పెద్దమనిషి కళ మరీ పెరిగింది.) వాడ్ని (పాండురంగారావుని చూ పి ం చా డు.) పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నావేమో వాడికిదివరకే మేనరికం వుంది.నాలుగేళ్ళ క్రితమే సంబంధం నిశ్చయం చేసుకుని తాంబూలాలు పుచ్చుకున్నారు. ఈ ఎండాకాలంలో ఆ అమ్మాయి ఇంటర్మీడియట్ పరీక్షలు

రాస్తుంది తర్వాత పెళ్ళి! అయినా అమ్మాయ్! నువ్వు మీ యింట్లోవాళ్ళను ఒప్పించగలవా? ఇదంతాభ్రమ! సిని మాలు చూసి 'ప్రేమ, ప్రేమ' అనుకుని చేతులు కాల్చుకోవడం– నవలలు చదివి ధైర్యచేస్తున్నామని అపోహపడటం... ఇవన్నీ.... (సూర్యం యింకా వాక్యం పూర్తి చేయనేలేదు.)

'అయినా ఈ అమ్మాయికెంత చరిత్ర లేకపోతే యింత దేరింగ్గా యిక్కడి కొచ్చింది?' (అని సందేహం గట్టిగా వెల బుచ్చాడు వామనరావు.

(ఆ అమ్మాయి ముగ్గురివేపూ ఓ సారి చూసింది. ఆ చూపుల్లో మగజాతిమీదే అసహ్యం కనపడిందో, తన తెలివి తక్కువతనానికి తనను నిందించుకుని తను పడుతున్న బాధే కనపడిందో మనం చెప్పలేం. కాని ఆ అమ్మాయి మరేం మాట్లాడలేదు. రెండడుగులు వేసింది. పాండు ముందు నిలబడింది. పాండు తల వంచుకున్నాడు.)

'పాండూ!' (అని పిలిచింది.)

(పాండు తలెత్తి చూశాడు. ఆమె విసిరిన చేయి మెరుపులా మెరిసింది. పాండు చెంప పట్టుకుని నిలబడిపోయాడు. సూర్యం ముందునుండే ఆ అమ్మాయి వేగంగా బయటకు పరుగెత్తింది. ముగ్గురికి ముగ్గురి కాళ్ళూ నేల కంటుకుని పోయేవున్నాయి – దీపకన్య చోద్యం చూస్తూనే ఉంది.)

* * *

నాటకం అయిపోయింది.

నేను అందిరికంటే ముందు తేరుకుని 'గుడ్ గాడ్!' అన్నాను.

'డెవిల్' అన్నాడు పళ్ళు బిగపట్టి బుసకొడుతూ పాండురంగారావు.

'కొడితే కొట్టిందిలేవోయ్– ఇన్నాళ్లూ వాడుకున్నందుకు వడ్డీ చెల్లించాలి.' అన్నాడు వామనరావుగా చలామణీ అయిన మున్నా.

'అదికాదురా మున్నా!....' అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు పాండురంగారావు.

మేడమీది దీపకన్య నవ్వటం మానేసింది.

గదిలోకూడా లైటు వోల్టేజీ ఒక్కసారే పెరిగి వెంటనే ఆరిపోయింది.

'వెధవ కరెంటు ....!' అని తిట్టాడు మున్నా. 'అరేయ్ పాండూ! టార్చి లైటు వేయి. ఫ్యూజ్‌పోయి వుండాలి' అన్నాడు.

పాండు తన జేబులోనుండి పెన్ టార్చి తీసి లైటు వేశాడు.

నేను మెయిన్ బోర్డు దగ్గరకు నడిచి కట్ అవుట్ బయటకులాగి చూశాను. టార్చి వెలుతుర్లో ఫ్యూజ్‌తీగ మధ్యకు తెగిపోయి కనపడింది.